

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XIV. De hoc, quod contigit in quadam muliercula pro furto calicis paralysi
multata, & apud S. E. mirificè sanata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

me duodenario miraculo clarificate, pro nobis peccatoribus, hactenus abusus duodecim inreligiositatibus, preces largas funde coram illo, qui hunc numerum Apostolico dedicauerat choro. *XIV.*

Ephes. 2.

Cum hoc certissimum habeat Christiana fides, quia hi, qui in nomine domini largi sunt in pauperes, in *DEVM* dici debeant ac sint per omnia diuites; & quia ipse diues est in omnes vniuersisq; ad sufficientiam tribuere potest, tamen ne desint in mundo, in quib⁹ fragilitas humana sua possit redimere peccata, suis membris in minimis quotidie sustinet onus paupertatis. Quibus id leuandi gratia, percurstantibus fidelium domus & hospitia, adeo quorundam parcitas obduratur & nequitia, vt præ famis ac frigoris angustia, incidere cogatur amare mortis gurgustia. Quæ, conditione sub hac, quò plures miserabiliter absumat, multitudo falsorum fratrum violenter sententiam dicitur. Hi siquidè non spiritu humiles, sed reb⁹ & vitiis pauperes, per clandestinas ac euidentes rapinas Christi præpediunt pauperibus, ne solatia accipiant, aliquando etiam à bonis fidelibus, à quib⁹ boni pauperes & mali, haud facile queunt discerni. Hi vt filij diaboli cum peruersis ac sceleratis fœderati partim exercent atrocina in siluis & villis nimis crudelia, partim per loca sacraria, moliuntur quæ penitus nefaria. Quidam verò, qui inter eos videntur quasi sanctiores, Ecclesias per hypocrysim frequentantes, ac sacrilegis ibi lucellis inhiantes, velint nolint euoluunt in publicum, quam vacui sint diuitiarum verarum. Quid plura? Locis in sanctis ipsi non sine miraculo sæpe vidimus deprehensos, quorum furta seu cætera flagitia hoc satis declarabant, quod non in spiritu & veritate veri aduenerint adoratores, sed falsarij seu deceptorij adulatores. Horum alij misericordia donati, & sic sunt in spi-

Ioan. 4.

In spiritu lenitatis saluati. Alios verò, qui videbantur corde duriores, publicæ emendabant castigationes, ne impunitas tales faceret deteriores. Pars autem abscondita patientiæ Sanctorum reseruabatur, quia omnino à mortalibus, qui & quales fuerunt ignorabantur: exceptis his, qui sibi erant conscij huiusmodi facti. Quorum ex numero quædam muliercula REGINÆ ciuitatis indigena, ad confessionem Christi martyris Emmerammi, cui vocabulū est de pedibus, ipsius die quadam quasi adoratura accessit. Ibi ergò calicis raptu furtiuo, quem super altare B. IOANNIS reperit, vt circumspēctans se solam vidit, saluti suæ nimium inuidit. Quo vt secum domi occultato, nec nō eius argento plumbo peccati commutato, proprios in vsu abusa est; manifesto Dei iudicio paralytis morbo soluta est. Cuius molestia per biennium grauata, tandem protractis & continuis doloribus, discit quem in loco martyris offenderit; ob cuius despectam confessionem, tam euidenter in corpore suo pertulit confusionem. Vnde & in se reuerfa, atque per pœnitens cor suis angoribus consulere annisa, pauperulo sumptu, quem ammiculis proximorū colligere potuit, calicem nouum parare curauit. Tum sacerdotibus confessa delictum, quia destituta esset officio membrorum, in qualo deportatur ad S. Emmerammum. Cui dum propria manu, altius tamen suffulta, calicem restituisset, atq; intimas preces cum lacrimis effudisset, subito reddita sanitati exilit de sportatio cubili, & gratias clamat Deo ac beato martyri. Et quia libenter quam attulerat, immò qua allata fuerat, chorbe cum doloribus carebat, eam læta secus basim altaris reliquerat. Quæ extemplo fideles ante Ecclesiā pro monimento suspendere, ac summo gaudio legioni signorū ea loci pendendum hoc intermiscuere. Sed cœlitus ministrato tam grandi miraculo, est valde pensandum

H 2

tanti

tanti Martyris meritū, qui mulierem absq; ministerio suorum pedum venire voluit ad aram suę requietionis antipodam eo scilicet tenore, vt vbi antea tenebrata impietate, conticescens occultabat delictū, ibi postea sub luce pię confessionis, ac recuperatione salutis, ipsa cum cæteris disceret scriptum: quia Dominus seruabit pedes Sanctorum suorum. Et illud Isaiaę propheta: Quam speciosi pedes euangelizantium pacem, euangelizantium bona. quorum nos participes per charissimi sui Martyris preces efficere dignetur, qui sedens super cherubin abyssos intuetur, Amen.

XV.

Quia beneficia diuina vsq; in finem sæculi multorum sint resurrectio & ruina, quotidie creatoris declaratur omnipotentia, quæ fidelium corda dirigens mandatorum suorum in semita: Populum humilē saluat, & oculos superbōrum humiliat. Castigat ergō fidei sacre filios misericorditer vt corrigat, incredulos autem & impios ob durum cor & impœnitens iusta sententia damnat. Vnde & plebs Christiana in DEI omnipotentis latatur gratia, de manu filiorū alienorum segregata, quorum filij sicut plantationes nouellæ, filia circumornatæ, promptuaria plena ex hoc illud eructantia, fœtoia oues, crassæ boues. Non est ruina maceria neq; transitus neq; clamor in plateis eorum. Hac igitur falsa felicitate deliniti, Christianis impropere solent Pagani & Iudæi, quod cum hi multimoda terantur & grauentur pressura, ipsi è contrario consolationē habeant & leuamen in omnia sua. Nostros velut pauperes ac inanes afficiant pestilentia ac fames; illos verò reficiat, immò distendat superflua rerū congeries, in qua est omniū malorū materies. Pro quorū inania cōsolatur nos pleniter, si digni sum⁹, spiritali abundantia: è cuius copia Dauid eructans & cor laborib⁹ humiliatū, consolans, dicit: Multę tribula-

Psalms. 90.
Matth. 4.
Isai. 52.
Rom. 10.

Dan. 3.

Psalms 143.